

flertallets Side, at Ministeriet skal blive siddende — og Ministeriet ønsker det lige saa lidt — med et ydmyget Folketingsflertal. Men først og sidst føler Folketingsflertallet det som sin Pligt at værne om Folketingets Retsstilling. Her er ingen Vej udenom. Et Overgreb som det, Oppositionspartierne i disse Dage har søgt at anvende, hverken kan eller vil det nuværende Folketingsflertal bøje sig for.

Jeg udtaler da til Slutning Haabet om, at det endnu i Dag maa lykkes at undgaa Konflikten derved, at Lovforslaget om Statslaan gennemføres i Landstinget; og jeg kan paa Folketingsflertallets Vegne erklære, at vi er rede til ved en fri Forhandling mellem Rigsdagens to Ting at tilvejebringe en Lov om Afvikling af de overordentlige Foranstaltninger, saaledes at Loven af 7. August 1914 bortfalder. Det er i Overensstemmelse med disse Udtalelser, at jeg tillader mig paa Medforslagsstilleres og egne Vegne at stille følgende Forslag til Beslutning:

„Da Forhandlingen om det fra Landstinget oversendte Forslag om Ophævelse af Loven af 7. August 1914 ikke vil kunne tilendebringes forinden Statslaansforslagets Vedtagelse,

udtaler Folketinget sit Haab om, at Landet ikke maa blive ført ind i en særlig under de nuværende vanskelige Forhold meget alvorlig konstitutionel Krise, derved at Landstinget hindrer Optagelse af det til Statshusholdningens Førelse fornødne Laan, der er nødvendiggjort ved Bevillinger vedtagne af begge Rigsdagens Ting og med Tilslutning af alle Partier,

og erklærer i Overensstemmelse med Flertallets Udtalelser i Statslaansudvalgets Betænkning sig rede til ved en fri Forhandling mellem begge Ting at tilvejebringe en Lov om Afvikling af de overordentlige Foranstaltninger, saaledes at Loven af 7. August 1914 bortfalder en rimelig Tid efter den forestaaende Præliminærfred mellem de associerede Magter og Tyskland, saafremt denne Fred medfører Ophør af Blokaden og den deraf følgende Indskrænkning i vore Handelsforhold, og i modsat Fald ved Blokadens Ophør eller paa et andet Tidspunkt, hvorom Tingene maatte kunne enes, og saaledes, at allerede fra Afviklingslovens Vedtagelse samtlige i Henhold til Loven af 7. August udstedte Bestemmelser saavel som de nye, der maatte blive udstedt inden Lovens Bortfald, forelægges Rigsdagen til Afgørelse.“

Jeg tillader mig at anbefale dette Forslag til Beslutning til Vedtagelse her i Tinget.

J. C. Christensen: Det er vistnok sjældent, at et Udvalgsflertals Medlemmer midt under Udvalgsarbejdet gaar med en Beslutning til det Ting, hvoraf de er valgte, for at tilkendegive deres Standpunkt i Udvalget. Det er det, der er sket her, idet Flertallet af de Udvalgsmedlemmer, som i Dag begyndte deres Arbejde med Hensyn til det fra Landstinget oversendte Lovforslag om Ophævelse af midlertidig Lov af 7. August 1914, har stillet Forslag til Beslutning her i Tinget, hvori de har udtrykt deres Standpunkt. Da Forslaget blev fremsat her i Tinget, var det derfor rimeligt, at Mindretallet maatte tage under Overvejelse, om vi dog ikke ogsaa burde udtale os for det høje Ting, saaledes at Tinget fik at se, hvorledes man fra begge Sider stiller sig i Udvalget. Dette var Anledningen til, at vi bad om, at der maatte ske en Udsættelse af Forhandlingerne et Par Timer, indtil vi kunde faa Lejlighed til at faa vor Opfattelse udtrykt, trykt og omdelt her i Tinget.

Forinden jeg imidlertid vil gaa over til at sige nogle Ord om det Forslag, vi har stillet til Beslutning, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af Flertalsforslaget og Motiveringen deraf.

Flertallet begynder sit Forslag med en Forsætning, hvori det udtaler, „da Forhandlingen om det fra Landstinget oversendte Forslag om Ophævelse af Loven af 7. August 1914 ikke vil kunne tilendebringes, forinden Statslaansforslagets Vedtagelse, o. s. v.“

Hvorfor vil det ikke kunne tilendebringes forinden Statslaansforslagets Vedtagelse? Jeg ser ikke noget til Hinder derfor. Hvis der er for kort en Tid til Statslaanslovforslagets Vedtagelse, staar det i Ministeriets Magt at skaffe Tiden til Veje. Derom kan der ingen Tvivl være: Ministeriet kan meget vel skaffe de Dage til Veje, som skal til for at fortsætte disse Forhandlinger. Det er ikke vor Sag, det maa være Ministeriets Sag at skaffe dem til Veje; men naar Flertallet møder herinde og siger, at denne Forhandling ikke kan føres til Ende, forinden Lovforslaget om Statslaanet er vedtaget, saa ligger deri jo, at man ikke vil skaffe den fornødne Tid til Veje.

Der næst erklærer Flertallet, at der er Fare for en konstitutionel Krise; det udtaler Haabet om, at Landet ikke maa blive ført ind i en saadan konstitutionel Krise, og Ordføreren (Slengerik) søgte at godtgøre, hvorledes vi stod overfor en saadan Krise; thi, mente han, Landstinget var i Færd med at foretage et Skridt, som i